

**ГРОМАДСЬКА ОРГАНІЗАЦІЯ
«ПРИЧОРНОМОРСЬКА ФУНДАЦІЯ ПРАВА»**

**МІЖНАРОДНА
НАУКОВО-ПРАКТИЧНА
КОНФЕРЕНЦІЯ**

**«ПРІОРИТЕТИ РОЗВИТКУ
ЮРИДИЧНИХ НАУК У ХХІ СТОЛІТТІ»**

12–13 квітня 2019 р.

**Одеса
2019**

Бараненко Д. В.
кандидат юридичних наук

**ПРОБЛЕМИ ПОДОЛАННЯ КОНФЛІКТУ ІНТЕРЕСІВ
В УМОВАХ ТРАНСПАРЕНТНОСТІ В ДІЯЛЬНОСТІ
ЦЕНТРАЛЬНИХ ОРГАНІВ ВИКОНАВЧОЇ ВЛАДИ**

Суспільні суперечності виникають всередині суспільства, тому що воно є далеко не монолітним, всередині влади, оскільки різні її гілки та рівні можуть мати розбіжні погляди та стратегії щодо розвитку права та державності та між владою і громадянином, групами, громадою тощо. На нашу думку подолати конфлікт інтересів можливо, проте для цього окрім волі кожного учасника конфлікту необхідна ефективна соціальна комунікація між ними. Вказана діяльність можлива шляхом налагодження діалогу, що полягає у взаємовпливі, дискусії, аргументованості та можливості багатостороннього усунення власних інтересів заради досягнення єдиної ціннісної істини. До цього необхідний підхід загальнодержавної політичної медіації. Вирішити цю конфліктну природу владних відносин можливо через впровадження діалогового складника у владний механізм. Видається, що в Україні необхідний діалог в наступних напрямках:

Діалог, щодо повноважень органів виконавчої влади на державному та місцевому рівні. У вказаному аспекті необхідно забезпечити функціонування цих органів на принципах відкритості, поінформованості, демократизації та законності. «Транспарентність державної влади – це підґрунтя взаємовідносин між нею і суспільством, лакмусовий папірець визначення демократичності вказаної влади і держави» [1, с. 143-144]. Вагомо акцентувати на тому, що одним із завдань налагодження комунікації покладено саме на владні органи, в завданнях та функціях яких є передбачуване створення передумов для прогресивного діалогу та транспарентності їх діяльності. Однак, як будь-яка медіаційна процедура, діалог передбачає готовність всіх сторін соціально конфлікту. Суспільство має розуміти загальні особливості функціонування суспільства, повноваження органів влади, їх структурні особливості. Це дуже вагомо в контексті правової обізнаності громадськості з метою подолання проявів нігілізму, подолання злочинності. Також існує ще один аспект – саме громадянське суспільство надає своїх представників для державної служби. Представники органів державної влади загалом мають такий самий рівень правової культури та правосвідомості як домінуюча частина населення.

Можливість суспільства брати активну участь в політичному та правовому житті забезпечує засоби та способи налагодження комунікації між громадянським суспільством та владою. Зокрема фахівці вказують на те, що «комунікації влади не лише підсилюють ефективність її роботи, вони є істотною її складовою. Тобто це не допоміжний, а основний інструментарій» [2, с. 64]. Конституційні норми (зокрема ст. 38 Конституції України) визначають право людини на управління державними справами як одне з основних для неї. Важливо в умовах намагання побудови демократичної держави, щоб участь відбувалася на всіх стадіях управлінського процесу, тобто вагомо не тільки проінформувати громадськість про прийняті рішення, але й напередодні, ще на стадії нормопроєктування. Також важливо, щоб громадяни мали можливість комунікувати з владою, і на передвиборчій, і на поствиборчій стадії, тобто мали засоби та способи контролю влади за виконанні передвиборчі зобов'язання. Основний Закон визначає це право на конституційному рівні. «В умовах подальшого розвитку України як демократичної та соціальної держави особливої актуальності набувають питання необхідності вдосконалення або створення нормативно-правового підґрунтя впровадження різноманітних форм участі громадян у публічному адмініструванні. Така участь представників громадськості у формуванні державної політики сприяє підвищенню рівня ефективності діяльності суб'єктів публічної адміністрації, індикатором якої є рівень задоволення громадськості рішеннями та діяльністю публічної адміністрації, яка враховує думку громадськості, забезпечуючи її добробут та благополуччя» [3, с. 48].

В теоретичному аспекті виділено низку форм участі громадян у політичному житті, як на нас, то одними з найбільш затребуваних для сучасного політичного життя є такі: збори членів громади, трудового колективу чи громадян а інтересами; громадська ініціатива; ефективна діяльність громадських інституцій при органах виконавчої влади, тобто діяльність громадських рад чи інших органів громадської самодіяльності; петиційні форми громадської активності; участь громадян у політичних партіях та громадських організаціях, та через них проведення моніторингу діяльності діючої владної системи; діалогові форми участі, тобто наукові конференції, фокус-групи, симпозіуми, збори, обговорення та інші форми дискусії.

Широкомасштабність застосування ресурсів інформаційного суспільства, зокрема в контексті можливостей електронного врядування. Р. Коваль вірно вказує, що «одним із пріоритетів побудови інформаційного суспільства є інформатизація органів державної влади та органів місцевого самоврядування, яка повинна сприяти прозорості та відкритості влади, підвищенню ефективності праці чиновників, якісному наданню населенню країни різноманітних інформаційних послуг органами влади, демократизації виборчого процесу, інтеграції зі світовим інформаційним простором тощо» [4, с. 128].

Тому для реалізації основних засад державної політики щодо забезпечення доступності послуг органів влади, їх якості та викорінення корупції чиновників в Україні й розпочато впровадження Міжнародної ініціативи «Партнерство «Відкритий Уряд». Започаткована 20 вересня 2011 р. під час сесії Генеральної Асамблеї ООН Міжнародна ініціатива «Партнерство «Відкритий Уряд» створює можливості для реального діалогу виконавчої влади і громадян, дає змогу вирішити нагальні потреби відповідно до громадського запиту.

Таким чином, транспарентність в діяльності центральних органів виконавчої влади виступає чинником забезпечення ясності, зрозумілості, однозначності, повноти, об'єктивності, доступності, надійності та достовірності в діяльності цих органів; являє собою орієнтир для органів виконавчої влади на забезпечення ефективності власної діяльності; є підґрунтям реалізації та забезпечення соціальних, економічних та політичних прав людини і громадянина; виступає основою розвитку та забезпечення демократії в державі; є інструментом забезпечення партнерських відносин влади та громадського суспільства; гарантує дотримання формальної легітиматії в діяльності виконавчої влади; створює підґрунтя для довіри суспільства до органів виконавчої влади; сприяє досягненню економічної ефективності; дозволяє зменшити вірогідність зловживання владою.

ЛІТЕРАТУРА

1. Тимофеев С.П. Роль прозорості і відкритості органів влади у розбудові громадянського суспільства. *Публічне управління та регіональний розвиток*. 2019. № 3. С. 142-161.
2. Серьогін С.М., Письменний І.В. Відновлення довіри до органів публічної влади як умова успішності реформ в Україні. *Аспекти публічного управління*. 2015. № 4. С. 62-66.
3. Ткач І.В. Зарубіжний досвід дотримання принципів прозорості та відкритості в діяльності органів публічної влади. *Наукові праці [Чорноморського державного університету імені Петра Могили комплексу «Києво-Могилянська академія»]. Серія : Державне управління*. 2017. Т. 305, Вип. 293. С. 44-50.
4. Тихомирова Є., Столярук А. Технології забезпечення транспарентності державної влади України. *Міжнародні відносини, суспільні комунікації та регіональні студії*. 2017. № 1. С. 125-136.

Іванов І. М.

студент I курсу магістратури
Науковий керівник: Кондратенко В. М.

кандидат юридичних наук, доцент,
доцент кафедри галузевого права та правоохоронної діяльності

Центральноукраїнський державний педагогічний університет
імені Володимира Винниченка
м. Кропивницький, Україна

ХАРАКТЕРИСТИКА І ОСОБЛИВОСТІ АДМІНІСТРАТИВНОЇ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ ЗА ПРАВОПОРУШЕННЯ, ПОВ'ЯЗАНІ ІЗ КОРУПЦІЄЮ

Суттєві політичні та економічні зміни, проєвропейський розвиток українського суспільства, необхідність прозорості функціонування органів державної влади призвели до кардинального оновлення антикорупційного законодавства в нашій державі. Запорукою створення дієвого механізму запобігання, протидії та боротьби із корупцією є удосконалення сприяння притягненню винних осіб до юридичної відповідальності за правопорушення в корупційній сфері, в тому числі і до адміністративної.

Велику роль у процесі дослідження характеристики й особливостей адміністративної відповідальності, зокрема і за правопорушення, пов'язані із корупцією відіграли наукові праці вчених-юристів і практиків: В.Б. Авер'янова [1], Є.О. Алісова [3], К.Л. Бугайчука [2], В.С. Віхрової [4], О.Є. Панфілова [6], С.Г. Стеценко [8].

Перш ніж окреслити особливості адміністративної відповідальності за правопорушення, пов'язані із корупцією, доцільно проаналізувати точки зору науковців з приводу категорії «адміністративна відповідальність». В. Б. Авер'янов зазначає, що адміністративна відповідальність – це різновид юридичної відповідальності, що являє собою сукупність адміністративних правовідносин, які виникають у зв'язку із застосуванням уповноваженими органами (посадовими особами) до осіб, які вчинили адміністративний проступок, передбачених нормами адміністративного права особливих санкцій – адміністративних стягнень [1, с. 430–431]. На думку С. Г. Стеценка, адміністративна відповідальність – це різновид юридичної відповідальності, що полягає в застосуванні до осіб, які вчинили адміністративні проступки, особливих санкцій – адміністративних стягнень [8, с. 223].

Отже, інститут адміністративної відповідальності є одним із важливих інститутів адміністративного права, що виступає важливим засобом охорони громадського порядку і якому притаманні всі ознаки юридичної відповідальності. За допомогою цього інституту здійснюється захист не тільки адміністративно-правових відносин, а й відносин, урегульованих нормами фінансового, екологічного, трудового, митного, а в деяких випадках – цивільного права та процесуальних галузей [4, с. 14]. На наш погляд,